

Громадсько-політичний і теоретичний журнал «Віче» включений до переліку видань, публікації в яких зараховуються як наукові роботи при захисті дисертації у галузях: політичні науки, соціологічні науки, юридичні науки (постанови Президії ВАК України № 1-05/7 від 9 червня 1999 року та № 2-05/7 від 4 червня 2006 року)

10/2010
(271)

Виходить у Києві з квітня 1992 року. З 2006-го – двічі на місяць

Журнал Верховної Ради України
Громадсько-політичне і теоретичне видання
Засновник – Верховна Рада України

У номері:

<p>2 Роман ЄДЕЛЄВ.
Діяльність Європейського суду справедливості в установленні компетенції Європейського Союзу у сфері охорони навколишнього середовища</p> <p>4 Інна ІЩУК.
Функції правового навчання</p> <p>7 Марія КОНОНЕНКО.
Альтернативні шляхи забезпечення енергетичної безпеки ЄС</p> <p>11 Руслана КОЦЮБА.
До проблеми реалізації права людини на ядерну безпеку</p> | <p>12 Антон ЛІСНИЧИЙ.
Вплив виборів 2006 року на владно-партійну взаємодію системи місцевого самоврядування в Україні</p> <p>15 Мирослава ЛІСОВСЬКА.
Проблема політичної символіки у вітчизняній та зарубіжній політології</p> <p>18 Петро ОЛЕЩУК.
Теоретичні засади аналізу політичних наративів як засобу дослідження політичного дискурсу</p> <p>21 Катерина ПОЛЕТИЛО.
Сучасні Цивільні процесуальні кодекси України та Російської</p> | <p>24 Федерації про судовий захист інформаційних прав і свобод людини та громадянина</p> <p>Станіслав СОКУР.
Формування спільної політики ЄС у галузі безпеки й оборони в контексті боротьби з сучасним кібертероризмом</p> <p>27 Юрій СОКАЛЬСЬКИЙ.
«Уся Польща ближча до тебе!»</p> <p>30 Тихон ЯРОВОЙ,
Наталія ГУЛЕВАТА.
Парламентаризм як засіб розвитку демократії</p> |
|---|---|---|

1

Гарний день 11 травня 2010 року

Є дні, про які кажуть «вікопомні», що вони «перевернули світ» чи принаймні «сторінку історії». Є дні, про які кажуть із пафосом, з помпою, натхненно, зі сльозами в кутику ока, з надриком у горлі. Я не знаю, чи всі ці стандартні прикметники й епітети, чи всі ці візуальні прояви якість туляться до 11 травня 2010 року.

А день видався гарний. Накрапав дощ, справжній весняний дощ. Він пройшовся над Києвом, як вантажівка-поливалка безлюдними проспектами, збиваючи порох і ґрунт на газонах, десь так удосвіта. І асфальт потемнів од вологи, наче випраний трикотаж, який хазяйки викладають на полірованих столах. Цвіли каштани, густо й пишню, осипаючись у ринви, налипаючи на парасольки і дахи автовок. Гарний видався день 11 травня 2010 року.

Однак сумніваюся, що він запам'ятається Україні саме метеорологічними принадами. Він западе у пам'ять подіями політичними. Цього дня Народний комітет захисту України скликав під стінами Верховної Ради мітинг. Майоріли державні прапори, стяги БЮТу та «Свободи», надривалися динаміки, якими зивали Дмитро Павличко, Левко Лук'яненко, Юлія Тимошенко, Олег Тягнибок. Оптичними прицілами зблискували лінзи фото- і телекамер. І здавалося, що київське середмістя провалилося в часову діру й опинилося десь на початку дев'яностих ХХ століття. Минуло, без якоїсь там дециди, двадцять років суверенного життя-буття, двадцять років державотворення й елітотворення, а на барикадах – загалом ті самі обличчя: Дмитро Павличко та Левко Лук'яненко, а на телеекрані – Володимир Яворівський. І, звісно, Юлія

Тимошенко – «свобода» на барикадах. І якась історична аберация – Олег Тягнибок. Годі й уваяти, щоб у дев'яности на демократичному мітингу з'явилася персона на кшталт Тягнибока.

«Україна в небезпеці», «демократи, єднаймося», «ні – неоколоніалізму» – це мітингові гасла. З єднанням не склалося. Ні Арсеній Яценюк, ні Анатолій Гриценко не вшанували зібрання власною присутністю. А на заклик Павличка, щоб до них приєднався Віктор Ющенко, пролунало дружне «ганьба». На демократичному фронті анархія та партизанщина. І жодних ілюзій: до завершення наступних парламентських виборів про жодне єднання не може бути й мови. (Якщо вони взагалі відбудуться, себто пройдуть демократично і вільно. Чогось беруть сумніви. А чого, не знаю.)

А поряд щасливо зайняла позиції когорта Партії регіонів. Я маю на увазі не армію міліціонерів, котра перегородила півміста й запрудила всі провулки довкола вулиці Грушевського, а прибічників Президента Віктора Януковича – людей, котрі в довгих розмислах дійшли висновку, що перебування російського флоту в Севастополі – це благо для України, тих, котрі, зваживши всі «за» та «проти», після безсонних ночей і дискусій з аналітиками, таки збагнули, що зростання економічної присутності російського капіталу в Україні – на користь кожного маленького трудівника.

А тим часом у Верховній Раді: Адам Мартинюк обраний першим віце-спікером парламенту, бо ж він – ідеологічний опозиціонер коаліції. Вітаємо Адама Івановича!

Валентин БУШАНСЬКИЙ.
Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.